

(1034-10-01-01(08)

AÑ I.

VALENSIA 16 DE MARS DE 1890

NÚM. 12

La Begolla

DIRECTOR: F. BARBER Y BAS

AUTORS DRAMÀTICS

NÚMERO
10
SÉNTIMS

EDUARDO ESCALANTE

PARLAORIES

No sé com dirlos á vostés que l' amic *Micalet de la Seu* s' encontra algo delicat, y m' ha fet l' encàrrec d' escriure les acostumaes quatre ralles qu' encabesen el periódic.

Y la veritat es que yo debia dirloseu en obhecte de que ho saberen.

Pero m' ho calle en grasia á la brevetat. Que no es poca grasia.

Ya estém damunt de Sen Chusep.

O millor dit, ya está Sen Chusep damunt de nosatros.

En esta terra dichosa may falta ocasió pera traure á relleuir el tabal y la donsayna.

Cuant no per una cosa, per atra.

Ara entren en turno les *falles* de Sen Chusep. De totes bandes se fan els neseraris preparatius pera que la festa resulte digna del Sant á qui se dedica y d' els qu' entenen en el tinglao.

—Dignes, Pepe, ¿has acabat ya el boseto que li ham de presentar hui al Alcalde? pregunta ú d' els arreglaors á un atre, qu' es pintor de parets per més señes.

—No, chico. Pero mira, no més me falta posarli les selles á un consechal y aplastarli el sombrero al amo de casa y...

—Pero...

—Sí, home, sí; dins d' un moment ho tenim tot acabat.

—Dignesme, ¿y la tehua dona está molt adelantá?

—No hiá cuidao; encara pasará la Encarnasió sinse desocupar.

—¿El qué?

—Lo que siga.

—¿Pero si yo te pregunte si porta molt adelantats els traches d' els nanos?

—Anda, y yo que me creia... Pues sí, ché, sí. Ara mateix, quant yo abaixaba, estaba ella buscant uns pantalons del meu sogre, que, segons ella diu, estarán pintats...

—Pues si están pintats qu' els llave.

—No, home; mon sogre no pinta. Diu qu' estarán pintats pera lo que nosatros volém.

—Pues entonses á ella. Y dignes: la eixeringa que ha de tindre en la mà el teniente de alcalde, ¿la tens ya?

—Presiamet la gastarem anit, perque com menharem de dichuni, ma muller feu hous bullits, y pasá que al meu cañat...

—¿Se l' indichestaren els hous?

—Sí, y tinguerem que fer us de...

—Es molt probat, y sobre tot si se donen de caldo d' olives.

—Guapo; feste conte que ya está tot acabat. Vach no més á posarme la chaqueta y en seguida á l' Alcaldia.

—Ix pronto.

—Al moment.

Per supost, que al Sant no sé yo quina grasia li farà el que en honra y gloria sehua se traguen á relleuir en les *falles* sertes coses de vehinat y... de no vehinat.

Y asó sinse contar que també, en honor del Sant Patriarca, se pren estos dies cada chelindron que canta el misteri.

¿Si en lloc del misteri li cantara uns gochos! Pero ya vorán vostés com no es aixina. En fi; el mon está arreglat d' esta manera y del mateix modo seguirá *per secula seculorum*. Amen.

El Alcalde señor Salas Quiroga está ocupadísimo de lo más.

Tota la santa semana se l' ha pasat desechant projectes de *falla*. El asunt no pot ser de més importansia y profit pera la situat. ¿Qué se diria del Muni-sipi s' ixqueren á relleuir sertes coses que exhibirien els *falleros* per eixos carrers?

Aixó seria posar en *berlina* á molts que debien estar tirant d' un *carro*, y...

Fá molt bé l' Alcalde en no consentiro y en pasarse els dies examinant bosetos.

Pera tot lo demés que se té que fer ya tindrà temps de sobra quant pase Sen Chusep.

Y la veritat es que no hiá moltes coses ara per ara que li fassen falta á Valensia...

¡Cá!

El plat del dia ya saben vostés quin es: buñols.

Recomane com á més sabrosos y perque á totes hores n' hiá de calentets els que se *fabricuen* en el carrer de la Sanc.

No vullc dirlos la casa, pues crec qu' enseguideta que pasen per allí els saltarán á la vista els buñols.

Animense, que allí se gasta molt bona pasta.

ANCHEL BOBO.

LES FALLES DE SEN CHUSEP

¡El tio Pep!...

Peguém una volteta per Valensia, rodém quatre carrers,

y despues d' haber vist totes les falles es farém, si et pareix, uns buñolots.

¡Viva la Pepa! Crieas en bandejes per ahon te chires veus,

portant pera els Chuseps bescuits, tortaes y *melengues* romans d' á dos quinssets.

¡No els heu enche! Un *ull de bou* en pesa dú encara el teu Pepet,

que ahir, al netecharli la botiga,

—¡Chas!—li digué el seu mestre de fuster.

¿Que ahón hiá falles enguañ? Yo no hu sé, chica; dihuen qu' allá als Porchets...

mes, ¿pera qué de Sen Chusep més falles que les que dins de nostres pits portém?

En direcsió á les Plateries, tota la mola va de chent;

ya es sent l' aulor de la enramá, ya s' ohuen la donsayna tocar y el tabalet.

Versos y cherogífics en domasos adornen les parets,

y en l' entaulat la música *del oli* templa, pera tocar, els *estruments*.

Má, chica, quina falla més bonica...

¡yo et flic! ¡y quin castell!

Son conegut motiu será de sobra pa que ixquen en ta cara els coloretts.

Má el nano de la falla com s' empina el barral al gallet;

com té facha de pincho y de borracho, un tipo de la *Chala* me pareix.

Pero, chirat así... Mira als chiquillos com cridant *tio Pep*,

pa la falla, arrastrant duen per terra estores, panerots y trastos vells.

Ya se va fent de nit. Ya impasientantse per minuts va la chent,

y *fuego, fuego, fuego*, alegre crida, movent en sos chillits un cañaret.

Portant en una má la mecha ensesa se veu al cueter,

que al chuir el ruido se prepara á ensendre, cuant li hu manen, el castell.

S' ácala, per encant, la gritería, ni una mosca se sent,

hasta que les *civides* l' espay crehuen, y *jahl*, obrint un pam de boca, diu la chent.

Al só de la donsayna, les rodetes el cueter ensén,

y al poquet rato els nanos y la fal'a, y la traca despues.

.....

¡Ya s' acabat la festa! Tan sols queda pera divertiment

dels pillos, que brincantla s' entretenen, la falla ensesa en flama en lo carrer.

La chent de tó, contenta y divertida, s' en va á casa Burriel,

á fer gran provisió de golosines pa obsequiar, per supost, á Sen Chusep.

La chent de *més ó manco*, com birlantse dihuen serts siñorets,

se fica en los cafés y les tabernes, y si no pren la *turca*, pren el *pet*.

Vineten, chica, en mi, qu' en cara un duro porte en pesa sanser,

pera pendres en casa la *Torera* dos lliures de buñols y d' aguardient.

Esta es la cosa, valensians; rigamse y... seguixca el teler;

qu' en faltant la *galdufa* y la *mamela*, totes les festes son fam, fum y fem.

CONDANTI LLOMBART.

CUENTO VELL

Quico y Paula, qu' es volien com els amants de Teruel, se casaren no fá molt sense tindre un diner, á disgust de ses families, avarientes de lo més, escusantse en que sos chénits no els sentaben chens *revé*. (1) Quico contaba vint aña, era un home dret y fet, treballaor com ningú y selós com el primer. Y Paula una chicarrona guapa, filla d' Albuixec y molt bona chica, encara qu' era de chénit agrene.

De novios tot era gloria, tot embelés, tot plaer; casats ya, tot mal humor, y alló que ans era un edén, un paraís plé de delisies, se convertí en galliner. Una nit ¡qué trist recort! —asó pasaba en Chiner— una tormenta horrorosa se presentá de repent; seguien als trops els rayos; un riu eren els carrers, y en una pobra caseta

(1) Dispensen qu' encara ne vorán de més grosez.

els casats que he dit adés,
colèrics, se dirichien
paraules inconvenients.
Tant y tant marmolà Paula,
tantes coses li digué
à Quico, qu' este, enfurit,
va y se tira à sa muller,
y en terra roden dos cosos
luchant nerviosos y frets.

Después d' un mes, Paula va
donar à llum un chiquet,
qu' era l' ànchel més bonico
que à la terra envià Deu.
—Eixos ulls son del agüelo—
dia gochosa la chent:
—Y el nas, y la boca y tot...
¡Pobret meu! ¡Quin anchelet!—
Aquelles veus aplegaren
à ohuirs de tots els parents,
que no tardaren à anar
à coneixer al netet,
nebot, cosí ó lo que fora,
y amic respectivament.
Cada ú dia una cosa:
—¡Qué mono! ¡Quins ulls que té;—
y els pares, ants plens de goch,
pues les paus habien fet,
varen reñir atra volta,
creentse éll que sa muller
li era infiel, perque l' agüelo
digué, besant al netet
y estrechantlo entre son pit:
—¡Qué rebonico, fill... meu!

M. LEONART SENENT.

El noviache d' Encarnasion

ELLA es alta, ben plantá, de bones
formes, com diu la sehua mamá.
Si V. viera mi Encarnasion (vol dir á sa
filla, pos la encarnasió de la bona siñora
mos pareix que será la de un Sen Cristó-
fol vell), *con un traje de malla como las*
bailarinas ó suripantas, entonces diria V.
que era una «Vénus del Nilo».

La bona de dona Eduvigis la tira de
leida, y en solta unes que... vamos, tira-
rien d' esquena als masers del Achunta-
ment.

—*Tendré mucho placer en ello, veci-
na,* li contestí yo recolsantme en la bara-
na del balcó, pues asó era de baix cap á
munt.

Encarnasion es lo que se diu una *buena*
jembra, aixó no hiá que negaro; uns ulls
que li parla, una boca que *no hay más*
que pedir y una curvatura delantera... et-
sétera ets. Pero esta chica té un defecte,
y es que s' ha enamorat d' un estudiant
de menescal, rebellit, llech, ulls de conill
de les Indies y un pel de pelut socarrat qu'
es una irrisió.

La *mamá* no vol aquells amors, pos diu,
y en molta rahó, que aquell *garrofin* no
es bastante para mi niña, y en asó parla
més clar qu' el evancheli. Aquell nano
fart mos té á tot el vehinat frechit en les
sehues tonteries. Com doña Eduvigis no
el pot vore ni pintat, té el pobre chic que

anarse amagant y es val de trenta artima-
ñes pera parlar en la chica.

La seña de cuant aplega es propia de
la carrera que ha mamprés, y de acuerdo
en la Encarnasion, aplega y es fica en la
escala y pucha pegant lladrits, qu' es con-
fundirien en ú de sos chermans. Seña
coneguda, y Encarnasion s' empucha al
porche á posar els cañamons als parda-
lets, y com *su mamá* no entén els lladrits
del novio, creu en la inosensia d' Encar-
nasion y la deixa eixir. S' empuchen al
terrat, y encara que ha lladrat, es fan l'
amor com els gats, per les teulaes. Su-
soix moltes vegaes que no han pogut po-
sarse de acuerdo, y mamá y filla s' en
van á misa ó á pendre el sol, y así té vos-
té á Lindoro (home, hasta en lo nom es-
tigueren asertats; pareix nom de goset
americano) lladrant y aullant com un
desesperat en la escala, hasta que algun
vehí, fart de lladrits, agarra un bastó pera
aventar aquell canino y es troba en qu' es
el menescal que aulla.

—Caballer, fasa el favor d' anarsen á
donar la llisó eixa en la sehua escola.

—*¡Usted me quiere insultar!*

—Home, lo que vulle es que no aulle;
¿no coneix que *su adorado tormento* no
está en casa?

Atres voltes li pega por maular, y els
dic á vostés qu' este mes de Chiner s'
ham divertit; entre éll y els gats y gates
del vehinat, la casa era una gabia de lo-
cos; entre miaus... miaus y bufits, alló pa-
reixia un depòsit de locomotores soltant
vapor.

Atres vegaes están parlant en el repla-
nell, y de repent ix doña Eduvigis; no té
prou cames don Lindoro pera fuchir, y
allí el tenen vostés baixant de cap per la
escaleta y fent un roido com el de una ca-
rabasa que redola per els escalons. Com
tot se sap en el mon, el vehinat ya está
enterat dels lladrits y aullits, y el atre
dia estava Encarnasion parlant en una
vehina, cuant escomensa un gos en lo
carrer á lladrar com un condenat, y la
chiqueta del *músico mayor* que viu al cos-
tat de casa ix al balcó eridant:

—*Encarnasion, Encarnasion, corre, que*
á tu novio le quieren meter en la perrera;
y en efecte, el carrer s' alfondaba á lla-
drits entre el gos del vehinat y els cani-
nos de la perrera.

Estém de reunió per la nit en casa de
la chica entretenintmos en un dominó,
cuant oluim per la escala uns maullits
que fan posar els cabells de punta, y en-
tonses doña Eduvigis diu en molta sorna:

(*Seguirá.*)

CHOCIM CASAÑ.

GOCHOS, DOLORS Ó LO QUE SIGUEN AL PATRIARCA SEN CHUSEP

Pues teniu tanta influensia
ahí en la cort selestial,
pregueu á Deu que Valencia
quede ben pronte arreglá.

Tenim así un munisipi
qu' en conte d' atministrar,
cada sesió que selebra
arma un escándalo gran.
Per aixó, gloriós Patriarca,
vos demaném per pietat
pregueu, ets.

La limpiesa es una cosa
qu' está ya casi olvidá,
pues ningun carrer s' agrana
més que ahon viuen conschals.
Y per asó y atres coses
que vos diré en acabant,
pregueu, ets.

En cuant cahuen quatre gotes
se fá tot tan plé de fane,
qu' es cosa casi imposible
per els carrers transitar.
Asó ya es fá insoportable;
Sen Chusep, per caritat,
pregueu, ets.

El gas que hiá en esta terra
es de tan roín calitat,
que pasen les nits á fosques,
per més qu' está ensé el gas.
Pero mentres canalisa
de Lebon la soietat,
pregueu, ets.

La estatua del rey Don Chaume,
comensá ya fá taas anys,
esta es l' hora, Sant insigne,
qu' encara no está acabá.
Mes per si s' posa ó no s' posa,
si la fan ó no la fan,
pregueu, ets.

Si de projectes parlarem
es cuento de no acabar;
no tenim Càrsel-Modelo,
está destapat el Vall,
y si vosté no s' apiada
no haurá carrer de la Pau:
pregueu, ets.

Gasten ¡la mar! en tontunes,
y en cambi el camí del Grau
s' estropea més ca dia
perque no l' arreglen may,
y com d' asó tenen culpa
els pares de la siutat,
pregueu, ets.

Atres coses vos diria
p' acabarvos de enterar,
mes vos desde el sel me pense
que ya ho estaréu mirant.
Per lo tant no vulle cansarvos
contant més calamitats;
pregueu, ets.

FINAL

Als vostres peus acudixen
tots els pobres valensians,
y en els ulls plenets de llágrimes
demaném per caritat
pregueu á Deu que Valencia
quede ben pronte arreglá,
vos, que teniu tant influjo
ahí en la cort selestial.

V. LLEÓ.

ELS "AMANTES

DE TERUEL"

DEL-BRUNO

(Zúñiga.)

VALERO

(Marilla.)

BRETÓN

(Anton.)

PRINCIPAL

DE

VALENSIA

TEATRO

BORELLI

(Isabel.)

LABÁN

(D. Rodrigo.)

RIERA

(D. Pedro.)

LEGUE

FEBRER

1890

DOS RESOLUCIONS

Tio Pere, vostè ya sap masa qu' en lo mon tots errém tart ó pronte; tinga, pues, per favor, aixó en conte, que á explicarli vach ya lo qu' em pasa. A estudiar pera *cura* me fica, y aixó es cosa que me vé á repel, perque yo no més pense en lo sel quant li tire la vista á una chica. Així, pues, no siga tarambana perqu' es gasta els dinés tontament; el lletí es pera mi un gran torment, ¡yo no dec, no señor, dur sotana! Soc un home que, desde este dia, de la vida gochar se proposa; no vull viure y morir com la rosa qu' en lo camp solitaria se cria. Dins del pit el meu cór se menecha, desichant disfrutar del amor: ¡si es asó digne de un mich retor, vull que abaixe el Señor y que ho vechal! De una chica més guapa que un sol poc á poc la influensia he sentit, y al saber pa qué estudie, m' ha dit que l' envie á vostè á fer... la col. Conque, tio, ya sap lo que pasa, digam pronte la sehua opinió, no olvidant qu' esta ruda pasió per moments me trastorna y m' abraza.

Só tunante, vull dir, nebot meu: tanta rabia sent yo en este instant que, á no tindret, gandul, tan distant, te clavara la ploma hasta el lleu. ¡Mira tú qui s' anaba á pensar que me feres ació tan villana! Pencha pronte si vols la sotana, pero á mí que no 't vecha acostar. No més sent qu' en la tehua carrera m' ha gastat els dinés á cabasos, y ara em tires la porta en los nasos... ¡Cristo meu, si propet te tingueras!... Fent el áncel de mí t' has burlat; casi et cases sens dirme á mí res. Segons mire, estudiant has deprés lo qu' els mestres no t' han enseñat. Eixa chica, que guapa em presentes, se coneix que te dú per ahon vol; te digué:—Envíelo á fer la col,— ¡y tú, pillo, si estás mut reventes! ¡Conque el cór dins del pit t' atormenta sols per ella, que torbat te dú?... En efecte, comprenc yo que tú pa retor tens la sanc masa ardenta. Pa que acabe millor este drama, tin present que me pense casar en la chica qu' et vach arreglar pa que fora despues la tehua ama!

Per la copia,
F. ROIG BATALLER.

DIA DE PLUCHA

Es imposible eixir en esta aigua.
—Entonses vach á despullarme.
—Es llástima, perque te senta molt bé el trache.

—¿Creus que me vach á quedar así, pera donarte gust? ¡Donarli gust á un home que no me traia may de casa!

—¡Pero no veus que plou, chica!...

—Digues que basta que yo diga blanc pera que s'iga negre. Eres molt egoiste.

—No digues aixó.

—Aném á vore, ¿per qué m' has portat á viure á les afores?

—Pera que no 't pasechen els pollos tot el dia el carrer.

—¿Conque eres selós?

—No soc selós, pero...

—¿Es dir, que no 't mereix completa confiansa?

—Chica, yo no te dic...

—Pos bé, te diré que m' agraen els pollos...

—¡Cóm!

—Te soc franca... ¿Vols que ho calle?

—¡Estic suant!

—¿Vols que continúe?

—Si yo no sé res encara.

—¡Un chove molt ric m' escribia unes cartes tan cariñoses!...

—¡Oh!

—Si t' enfades, ¿cóm vols que ho conte?

—¡Si no m' enfade!

—Un dia s' achenollá als meus peus y me declará en un llenguache anhelical que no li bastaben les melues cartes.

—¿Y entonses?...

—El amor estengué les sehues ales.

—¿En el seu cór?

—En el d' ell ó en el meu. Aixó poc importa. Dos mesos despues se verem en Alacant.

—Que va ser quant yo estigui en Madrid...

—¡Chust! Prenguerem el bañ.

—¿Chunts?

—¡Pos es clar! Ell m' enseñá á fer la plancha damunt de l' aigua.

—La plancha la fea yo.

—¿Me deixes acabar?

—Acaba.

—Yo tancaba els ulls... de repent vach sentir en la boca una calor...

—¿Eh?

—¡Quin bes! La impresió que vach sentir me doná el desich de...

—¿De qué?

—D' anar més llunt.

—¿Més llunt?

—Sí, á San Sebastiá. Pero yo faria molt mal de diro tot...

—Diso tot, perque me sent morir.

—¿Es dir, que tot quant t' ha contat ho has cregut? No n' hiá res de sert... ¡Prou que ho saps, cariño meu!...

—¿Cóm?... Ho has inventat...

—¡Tot!... Era presis pasar esta vesprá de plucha...

EDMUNDO DE C. BONET.

LA PRIMAVERA

¡Ya vé la Primavera!

¡La estasió del amor y les floretes, la que fá rebrotar á la figuera y ompli á chiques y chics de picoretas! A son influix benéfic reverdixen ilusions y desichos amorosos, y hasta els perreros ixen á tirar el vil llas als pobres gosos. ¡Epoca benchida! Al seu anunsio se visten horts y camps de tota gala, y allí es fá cada chala que posa els pels de punta al mateix Nunsio. De roba les fadrines s' allaucheren per lluir millor les formes primoroses, desichant apareixer més gracioses als ulls dels ignorats novios qu' esperen, tenint en perspectiva un cabás de miraes, dos quintals de promeses, tres cánters de saliva, herenar en el Grau quatre vespraes y una fartá de freses, coses que dú l' amor aparellaes. ¡Té molts encants la hermosa Primavera! Comensarán á fer l' agost les puses, obrint forats més grans qu' una pañera, sense atendre escuses. Fará l' Alcalde alguna maravilla; á tot pasto beuré m sarsa-parrilla pa fer anar els barros que á barselles, ó més ben dit, á carros asaltarán la cara; y en les nits misterioses en que brilla la lluna pura y clara, se vorán en els bancs de l' Alamera parelles en postures sospechosos matant el temps de cuansevol manera. Al mercat de les flors, les polles guapes anirán á comprar chesmil y testos, y els pillos durán flors en les solapes y en alguns atres puestos. Tots sentirém de la estasió els efectes; les liles mirarém reproduirse; els consehals, que son uns bons suchectes, fentse la competensia per lluirse, se donarán gran maña per presentar dos ó tres mil projectes que siguen la irrisió de tota España; y traurán els canonches, (1) en un arranc de gracia y enerchia, les mans de les bolchaques, pera fer la limpieza de rellonches, en honra y cortesía, á tots els badulaques. ¡Primavera gaiana! ¡Gloria de l' añ! Si fores com Deu mana, un poc més ton reinat mos duraria. Pero ya que ta vida es flor d' un dia, deixa sentir en algo ta influensia fent lo que te demane en tó algo bronco. Té, per desgrasia, molts fills borts Valencia; pues bé, á cadascú d' ells, pa qu' escarmenten, ¡déixalos, per recuerdo, un bon floronco, á vore si reventen!

F. BARBER Y BAS.

(1) Els del Mercat.

ESPECTÁCULS

COM vorán els nostres apresiables lectors, la plana del sentro la dedicuem als *Amantes de Teruel*.

Per causes agenes a la nostra voluntat no la poguerem publicar, com desichabem, el dumenche últim.

No creém oportú fer novament la revista d' esta hermosa ópera despues de lo que diguerem en l' últim número, tant de la tiple siñoreta Borelli com del tenor siñor Valero, siñora Del-Bruno, siñors Labán y Riera.

Bretón, en élls, ha enconstrat intelhents intérpretes. No sols es la bona escola d' estos artistes lo que atrau al públic, sino la manera d' estar en esena; senten lo que están representant, tenen coneiximent de lo que fan y demostren que poseixen totes les millors condicions.

Segur qu' en atres siutats no tindrán el goch de ohuir una ópera com la que han cantat en la tersera capital d' España tan renombrats artistes. Ells han segut la salvació de la empresa, qu' en atres temporaes no ha anat bé, mentres qu' en ésta ha contat per llenos complets les funcions. No ha hagut nit que no feren eixir á eixos valiosos artistes innumerables voltes á esena, en mich dels atronaors aplausos qu' este intelhient públic els prodigaba. ¡Ha terminat la temporá! ¡Cuánt tornarem á tindre estes eminensies en Valensia!

LL.

La Sositat de Conserts de música *di camera*, que baix la direcció dels distinguits profesors siñors Segura y Goñi han vingut donantne en el Conservatori de Música els divendres de Cuaresma en mich del aplauso del públic, en vista de qu' el abono y els habituals concurrents els han demanat ne donen ú extraordinari, ha acordat, desichant complaure á un públic que tant els ha distinguit, qu' el próxim divendres 21 tinga lloc un extraordinari, cual programa está format de peses electides per els que asistiren el divendres últim.

No ductém se vorá molt concurrit, pues els espresats siñors han lograt moltisims aplausos en els anteriors y han deixat d' élls molt bon recort.

Els desichém un lleno complet y tants aplausos com de costúm.

Cada dia es més aplaudida la compañía que actúa en el teatro de Rusafa.

Ultimament ha posat en esena el interesant drama *El terremoto de la Martinica*, obra que fá ya molt temps no s' habia representat en esta capital y pera la cual s' ha fet un nou decorat, dirichit per el siñor Planter.

Vachen á voreu que s' alegrarán.

Ara hián en ensayo atres obres, que sinse ducte han de ser del agrado del públic.

LL. BALBASTRE.

EPÍGRAMES

¡Qué cosas fá l' enemig!
al barallero Peret,
qu' en les cartes se feu ric,
pobre una sola l' ha fet.

LLUIS CEBRIAN.

—¡Má qu' estás roch!—li digué
Quica á Pere Coltellá,
y éste, en sorna, respongué:
—¡Quica... 'n vols una tallá?

CHUAN B. GRANELL.

—¿Conque ta filla se casa,
segons va dient la chent?
—En un pollo molt desent
y fill de molt bona casa.
Es un chicorron... ¡que asusta!...
té un cós tan saragatero...

—Pero... ¿está ric?
—Es banquero.
—¡Banquero!...

—Fá bancos de fusta.

MIQUEL PORTOLÉS.

CARCHOTAES

EL siñor Salas Quiroga s' ha enrecordat ara que hiá que gestionar en Madrit asunts d' interés pera Valensia, y ha pensat anar allá en compañía dels siñors Sanchis Pertegás, Zabala, Bertomeu y Valdivieso.

Estic segur qu' estos siñors se pagarán el viache de la sehua bolehuca, pera no perclucidar l' Erari municipal; mes aixina y tot soc enemig de la tal anaeta.

¿Pera qué té Valensia diputats en Madrit?
¿Pera fer el tonto?

Preguéu á Deu que la comisió no fasa igual qu' els diputats, y consolemse, porque este es el cuento de may acabar.

ooo

Per chiripa s' ha descubert una filtrasió en el negociat de Drets reals de la delegasió d' Hasienda.

Pero la irregularitat es de tan poca monta, que parlar d' ella seria donarli més importancia de la que té.

¿Vostés no crehuen que hiá més filtracions per ahí?

¿Y que fá falta un nou Colon que les des-cubrixca?

Entonses som de la mateixa opinió.

ooo

No sé si vostés sabrán que tenim corresponsal en Benimaclét.

Y que mos ha escrit una carta dient qu' el sementerí d' allí está convertit en una laguna, per efecte de no sé quines coses, hasta el punt que cuant hiá que fer algun sepeli, es presís entrar en barques pera no ofegarse.

¿No sabien vostés res d' esta inundasió?
Pues ya ho saben.

ooo

En proba del mereixcut apresi que, á despit dels detractors de nostra dolsa llengua, se fá de la literatura llemosina en l' estranher, tinc que dirlos á vostés, porque estic segur que s' alegrarán, que un eminent escritor alemá, el excelentisim siñor doctor D. Chuan Fastenrath, está acabant d' imprimir la sehua magnífica obra sobre nostre re-

naiximent lliterari, en la que s' ocupa de les produccions dels principals poetes valensians, tals com els siñors Llombart, Llorente, els malograts Querol é Iranzo y atres.

Una de les poesies que més han cridat l' atensió en Alemania es *L' Albat*, escrita per el siñor Llombart, la cual, traduïda á aquell idioma, se publicará en el interesant libre sobre la influensia de la infansia en la poesia dels pobles cults, que per encàrrec especial de la Emperatris d' aquella nasió donará á llum molt pronte la distinguida escritora Elisa Poleo.

Les lletres valensianes, á les que tan bons servisis presta el siñor Fastenrath, están, pues, d' enhorabona, y nosatros no podém menís qu' enviar desde así al ilustre literato alemá la espresió més afectuosa de nostre agrahiment, al mateix temps que felisitém de tot còr als escritors que han obtingut tan honrosa com mereixcudá distinció.

SERVISI POSTAL

K. Riño.—Valensia.
El mejor café
es el de Puerto-Rico.

Conque á Puerto-Rico á fer versets, que así no pasen els de vosté.

M. N. O.—Idem.

¿Yo publicaria aixó,
siñor M. N. O.?

I. de L.—Castelló.—En este número y en el que vé no se publicará la sehua poesia, pero lo qu' es en el atre... ¡Ah! en el atre tampoc.

Telémaco.—Alsira.—¿Veritat que s' haurá quedat molt satisfet despues d' haber escrit tot aixó creent qu' era de vosté? Pues no siñor; no 's de vosté. Fá ya molt temps ho vach llechir yo en lletres de mole, y entonses era de... vamos, que vosté ya deu saber de qui era.

R. S. T.—Valensia.

No siñor; no té rahó,
amic R. S. T.

Igual li pasa á vosté
que á don M. N. O.

Conque vecha si tindré
motiu pera no publicaro ara ni may.

A. Lerta.—Idem.—Sí, home, sí que aprofito. ¡Pues si versifica vosté d' un modo!... ¡Vinga la firma y escriga algo més.

Emilio P.—Xátiva.—Correchint algo es fá-sil que pasara. Vecha si ho arregla.

Ateluya.—Alacant.—Aprofita.

Un poeta michá.—Valensia.—¡Y tan michá com es vosté!

Milocha.—Idem.—La sehua poesia no servix. Pósesela per cúa, arranque á volar y no parega més per así.

Lo demés que m' han enviat no aprofita.

LA DEGOLLA

Semanari festiu, lliterari é ilustrat.

PUBLICA ARTÍCULS, POESIES Y DIBUJOS
DELS PRINCIPALS ESCRITORS Y ARTISTES VALENSIANS
VORÁ LA LLUM TOTS ELS DUMENCHES

Preus de subscrició.

En Valensia, 3 mesos. 1'50 ptes.
Provincies, 6 mesos. 3'50 »

Número solt, 10 séntims.

NÚMERO ATRASAT, 25 SÉNTIMS.

Ofisines: Carrer de Pascual y Genís, número 51, segon, dreta.

Imp. de Juan Guix, Miñana, 7 y 9.

EN UNA BUÑOLERIA

—¿Qué me trauries, chiqueta?
—Home, pues vosté dirá.
—Mira, traume... traume... traume...
—Sí, vach quedant enterá.